

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2016 r. sygn. akt: SDI 9/16

Teza: *W sytuacji gdy strona obwiniona prawidłowo usprawiedliwiła swoją nieobecność na rozprawie odwoławczej Sąd zobowiązany jest do przerwania rozprawy i odroczenia na termin umożliwiający jej osobistą realizację prawa do obrony*

„[...] Tymczasem, zgodnie z art. 117 § 2 k.p.k. (znajdującym w niniejszym postępowaniu odpowiednie zastosowanie w związku z treścią art. 74¹ ustawy o radcach prawnych) czynności nie przeprowadza się, jeżeli osoba uprawniona nie stawiała się, ale należycie usprawiedliwiła swoje niestawiennictwo i wniosła o nieprzeprowadzanie czynności bez jej obecności. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że przepis art. 117 § 2 k.p.k. w pełni obowiązuje w postępowaniu odwoławczym, w odniesieniu do udziału oskarżonego (obwinionego) w rozprawie. Zgodnie przyjmuje się bowiem, że przepis art. 450 § 3 k.p.k. nie stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 117 § 2 k.p.k. (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 marca 2006 r., II KK 204/05, R-OSNKW z 2006 r., poz. 498; z dnia 30 lipca 2009 r., II KK 37/09, R-OSNKW z 2009 r., poz. 1644; z dnia 25 kwietnia 2013 r., III KK 360/12, OSNKW z 2013 r., z. 9, poz. 78; z dnia 13 listopada 2013 r., SDI 36/13, LEX Nr 1391593).

W świetle powyższego wówczas, gdy niestawiennictwo oskarżonego jest należycie usprawiedliwione i gdy jednocześnie wnosi on o nieprzeprowadzanie rozprawy bez jego obecności, należy rozprawę taką przerwać lub odroczyć, umożliwiając oskarżonemu uczestnictwo w niej i osobistą realizację przez niego prawa do obrony. W granicach tego, określonego w art. 6 k.p.k., prawa mieści się bowiem między innymi uprawnienie do osobistego popierania zarzutów zawartych w środku odwoławczym i wykazywania nietrafności zarzutów oskarżenia. Prowadzenie rozprawy w takiej sytuacji pod nieobecność oskarżonego (obwinionego) stanowi uchybienie rażące i mające istotny wpływ na treść wydanego w takich okolicznościach orzeczenia. [...]